

*Filio mortuo ante Secutum Matrimonium Ne-
potes ex eo legitimantur per Matrimonium Avi
postea Contractum.*

DA mihi, Phoebe pater, leges nodosque jura
Solvere, & ingratum Musis deducere carmen,
Da mihi; nam noris Quanti sint dulcia noctis
Præmia, quid teneræ valeant blanda oscula prolis;
Transfundit tremulas Quantis furtiva Voluptas
Deliciis animas, quam vernos spirat amores;
Quas Veneres addunt Nati; cum turba tuorum
Effusa ante pedes, teneris amplectitur ulnis,
Incipit & certum risu cognoscere patrem.
Hæc tecum reputa; querulos tunc mitte per orbem,
Mitte pater, si non animus te deficit æquus.

Non frustra Phaeton currus petiisse paternos
Dicitur infœlix, Cum pectora præscia fati,
Jure suam iobolem, fineret Natura, negassent.
Heu! Quanto nostros discrimine flemus amores,
Quos leges acres, Quos vincula dura coercent,
Nec patrem patrem esse sinunt; miserisque Nepotes
Unius ob noxam, & furias, crudeliter urgent.

Forſan Avus læſi pœnas meruiſſe pudoris,
Aut natum potuit crimen damnare paternum;
Cur tamen & ſeros maneat ea fata Nepotes?
Ah! nimis eſt primo trepidos in limine Vitæ
Et gemere, & rapti caſum deſlere parentis;
Detur Avus ſaltem; in charo ſtat cura nepotum
Omnis Avo; ſed Lex, fatiſ crudelior, iſtat,
Et vetat eſſe pium; rapti bis patre, dolores
Nati iterant, & quæ miſeris ſolatia reſtant,
Quos hominum premit inde, hinc inclementia divum?
Nec tangit ſolam deſlenda injuria prolem,
Hoc Atavum, Hoc manes credas plorare ſepultos.

Infoelicem, Atavum Studiorum! nempe Nepotes
Quam blandos fingit! mentem & ſpe paſcit inani,
Ut natum amiſſum referant! ut totus in illis,
Se recolat juvenem, Vitæque priore fruatur!
His ſine, nec conjux, nec ſunt Connubia cordi;
Nec juvat ingratum curas extendere in ævum;
Ni tener Æneas penè orbæ tædia Vitæ
Luſu fallat: mox oculos clauſurus Avitos.

*In Testamento Personæ vel Rei falsa Designatio
Dispositionem non vitiat.*

ABſit, Divulſas qui vexat voce columnas
Affiduâ, Rixator; Quique ænigmata callent
Longè Abſint, Jurisque inſulſi Grammaticaſtri,
Qui ſoli norint, faciunt quos, ſolvere nodos.

Non Ratio nugis, neque Juſtum conſtat iniquis
Judiciis, quæ Jam perſtrinxit ſplendidus Auri
Imber, & obtuſam cæcavit pectore mentem.

Hic valet extremò Teſtantis Sacra Voluntas,
Nec Linguae Lapsuſve ſtyli, nec Verba dolore
Morborum turbata, nec ægri ſomnia poſſunt
Inclinare æquum, aut ſpeciem prætendere Litis.

Hic cedit Lucri latè dominata Cupido,
Dum ſua Juſtiſtiæ, atque Animis Reverentia conſtat,
Horret & Ultrices ſclerata Audacia manes.

Nos, Fraude amotâ, potiori expendere Lance
Mentem animûmque Juvat deſuncti, & vera referre
Quæ Placita, & ſenſus nitentis ad Aſtra Parentis;

Ne defraudatus nummis opibûſque Paternis
Filius, ad Tumulos olim mendicet Avorum
Nudus, & attritis cogatur vivere chartis.

Nam niſi majorum ſtatuiffet Provida cura,
Tædia cauſarum, & lites reſcindere ineptas,
Ceſſarent vanæ nuſquam certamina Linguae;
Sed triplici Jactata toro ſub Judice multo,
Hæc pluſquam Decimum crepitarent jurgia in Annum.

Donec Cauſidicis penitus conſumpta facultas
Cederet, & fruſtrâ ſub Formâ Pauperis Heres
Cancello aſtaret, Loculi miſeratus inanis,
Et verè tandem deplorans funera Patris.

Jul. 7. 1696. Reſp. in die Comit. Jac. Ayloffe, LL. Bac. Aul. Trin Soc.